

276/2019

dispress

Je čas to roztočit

z rozhovoru s Julií Součkovou, Sophií a Alicí Bransten, vítězkami loňského Pražského filmového kufru, který s nimi natáčeli členové DRDS v muzeu NaFilm

Co jste potřebovaly k natáčení?

Sophie: (točila se sestrou Alicí, pozn. redakce) My jsme byly o prázdninách na animačním táboře, takže věci na natáčení nám zaopatřili vedoucí. Prostor na natáčení jsme si museli najít samy. Potřebovaly jsme sklep. Tak jsme si musely zatarasit chodník, vyrobily střechu a simulovaly takový malý sklep. A taky jsme šly do vesnice a prosily lidi, aby nám na chvíli půjčili svůj dům, abychom tam mohly něco natočit.

Julie: Potřebovala jsem k tomu kameru, kterou jsem měla půjčenou, pak jsem potřebovala velký strom, do kterého bychom mohly (Julča točila s kamarádkou, pozn. redakce) sekat sekami. Takže jsme pak na chalupě rozsekaly dvacet stromů, protože vždycky, když jsme natočily záběr, tak na něm bylo vidět nějaký kus sukně nebo růžového šátku. Také jsme měly diktafon, protože jsme nahrávaly do filmu písničku

Takže k natáčení stačí kamera, diktafon a stromy?

Julie: No to úplně ne. My jsme natáčely dokumentární film o houslích, takže jsme potřebovaly také nějaké lidi, kteří by nám k tomu něco řekli. Zašly jsme za jedním houslařem a za jedním smyčáčem. A potom přijde to nejtěžší, teda pro mne, a to je film sestříhat. A k tomu potřebujete počítač a střihací program.

Sophie: My jsme vlastně točily něco na způsob filmů Jana Švankmajera. V hlavní roli byl štrůdl, tedy vlastně taková housenka, který se seznámil s nějakým člověkem a hráli si spolu na schovávanou, až se ten štrůdl, tedy ta housenka, zakuklil a vylíhl se z něho motýl a uletěl. Ten příběh nebyl nějak fascinující, ale zajímavé na něm bylo zpracování. Byl to animovaný film, dělali jsme 3D animaci. Takže jsme si udělaly štrůdl a chodily s ním po ulici, točily jak leze. A nejdřív to byl opravdový štrůdl, ale ten se nám rozpadl, takže potom jsme vzaly těsto a zabalily do něj dráty, abychom s ním mohly dobře hýbat.

Kde jste vzaly inspiraci?

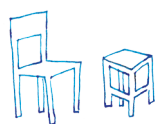
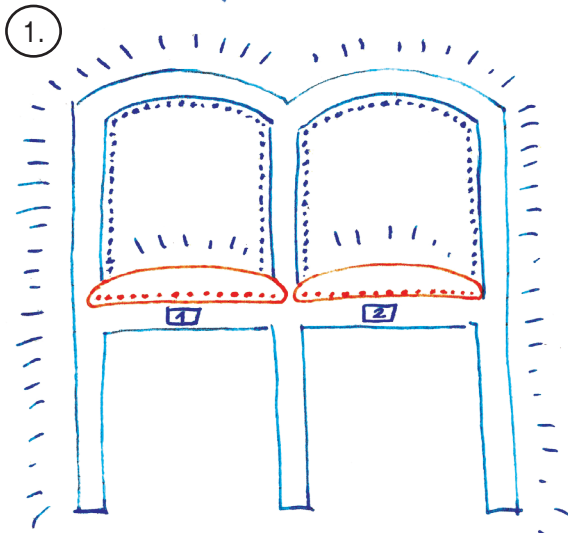
Sophie: To, že hlavní postavou bude štrůdl, se stalo tak, že jsme si prostě upekly štrůdl a pak nás napadlo ho dát do filmu. Já mám ráda filmy Jana Švankmajera a také jsem si chtěla vyzkoušet 3D animaci. Vymodelovaly jsme si hliněné hlavy, aby to připomínalo tu švankmajerovskou atmosféru a natáčely jsme ve sklepech, protože Jan Švankmajer většinou používá tuhle strašidelnou atmosféru ve svých filmech.

Alice: Nám nešlo primárně o děj. Cílily jsme spíš na to, aby to bylo zajímavé. Abychom si vyzkoušely různé animační techniky a aby to bylo hezké výtvarně i zvukově.

Julčo, proč sis vybrala dokument?

Julie: Mně to přišlo nejzajímavější. Při natáčení jsem se hodně dozvěděla. I když teď uvažuji, že bych letos zkusila hraný film.

A zkusit to můžete i vy, na – www.prazskyfilmovykufr.cz – najdete informace. JE ČAS TO ROZTOČIT!

2., ...

(různé menší ceny)

(a něco pěkného k tomu)

Gousěř

Víte, kdy se začíná připravovat tak výjimečná událost, jako je společné vystoupení Dismanova rozhlasového dětského souboru a Dětského pěveckého sboru Českého rozhlasu, které se odehraje 1. prosince v Dvořákově síni pražského Rudolfiny?

17. ledna se poprvé sešel přípravný tým s bloky, počítači, tabulí a nápady. A po schůzce byly bloky a počítače a tabule plné otázek, úkolů a naštěstí i nápadů.

Vyhlašujeme soutěž o dva volné lístky do Rudolfiny a další hodnotné ceny.

V každém čísle Dispressu najdete jeden úkol, jehož řešení odešlete na email – jana.frankova@rozhlas.cz do data uvedeného v úkolu. Za svoji odpověď dostanete určitý počet Rudolfinů. Sbírat je budete až do poloviny listopadu a účastník s největším počtem získaných bodů dostane dva volné lístky na chystaný koncert a něco pěkného k tomu.

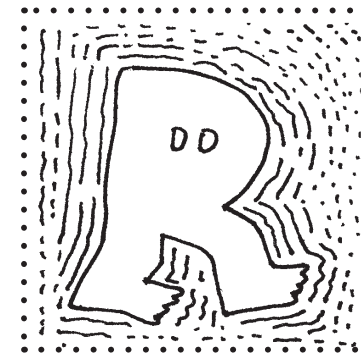
Vyhlášeno a oceněno bude deset nejlepších a pozor!!! – **různé menší ceny** můžete získat i v průběhu soutěže. Soutěže se může zúčastnit i nečlen DRDS mladší 15 let.

Úkol číslo 1: Napiš, jak se jmenuje sbírka českého básníka, žijícího v letech 1910 – 1981, ve které putují papírové postavičky. Texty z jeho sbírky zazní v připravovaném programu. Napsat můžeš i cokoli dalšího a pro tebe zajímavého, co zjistíš. Nejlepší příspěvky budou uveřejněny v Dispressu.

Řešení posílejte do 15. dubna na jana.frankova@rozhlas.cz.

Těším se na vaše odpovědi.

FraJa

O jednom z nás

Jana Franková

Jana Franková je naše vedoucí. V titulkách představení je vždycky napsáno, že je „umělecká vedoucí“, takže z toho usuzuji, že s námi chce dělat umění. Nevím teda, jak se jí to daří, ale držím jí u toho palce.

Taky přesně nevím, zda je Franková nebo Doležalová. Asi jak se jí to hodí. (přesně! – pozn. umveda)

Mě a mé kolegy překvapuje nejvíce tím, že po povedeném představení nám dává dárečky jako např.: při premiéře Pepity jsme dostali velblouda na klíče a to mě moc potěšilo, protože jsem to nečekal. Často jsou to spíš malé sladkosti.

Nejvíce nám všem vadí, když se zkouška nepovede, Jana je naštvaná a vychutná si nás. To znamená, že nám to dá pořádně sežrat.

Snažíme se jí udělat radost, ale často nám to nevyjde a dostaneme u toho vynadáno. Chtěl bych napsat něco vtipného a originálního, ale raději si z ní legraci neděláme. Máme k ní totiž respekt. **VaHu**

Paměť jsme my

Letos jsem si dvojnásobně připomenul díky mé mámě (Hana Hubková pracuje pro Paměť národa – pozn. redakce) Den památky obětí holocaustu. Dne 27. 1. jsem s ní byl v kině na filmu Schindlerův seznam, který jsem si už dlouho přál vidět. Bylo to moc smutné, ale s tím jsem počítal. Je to dobrý film.

O čtyři dny později – 31. 1. jsem se vydal obhlédnout „konkurenci“, abych ji srovnal s naším ...a bolelo nebe. Paměť národa pozvala několik pamětníků, aby dětem vyprávěli své zážitky z války. Děti pak na základě tohoto povídání samy vymyslely

divadelní představení, které dvakrát hrály v autentickém prostoru haly Masarykova nádraží.

Mělo to velmi zajímavý průběh – hrálo se současně na 5 stanovištích, vždy po té, co jedna paní hledala svou ztracenou dceru Julinku. Krátké příběhy byly vždy ukončeny společnou písničkou, která v tutéž chvíli zazněla na všech místech, kde se divadlo hrálo. Pak se hrací skupiny měnily.

Představení bylo fajn, protože téma odjezdu do neznáma v prostředí, kde opravdu skřípou vlaky, zní skutečný ruch nádraží a je pěkná zima, je velmi opravdické. Na druhou stranu bych dětským hercům vytknul to, že nemluvili dost nahlas, často drmolili a že je nebylo slyšet. Kdyby mi máma neřekla, jaké jsou ty příběhy, moc bych to nepochopil. Na závěr byla společná děkovačka a už konečně ozvučené shrnutí smutných vzpomínek. Dávám 7 bodů z 10. **VaHu**

Příprava na procházku

Cestu z vrátnice do zkušebny zná každé Dismanče. Ale my se chceme dozvědět, jak to vypadá třeba v Newsroomu, jestli může zpěvačka zpívat pod klavírem a proč se vysílalo ze stanu. 7. března se vydáme s Tomášem Černým na procházku budovou i dějinami rozhlasu.

Takhle se na natáčení připravila Tonička, která přišla do DRDS letos v lednu:

- 1) Na rozhlas mě fascinuje, že v jednu chvíli někdo čte nějakou informaci, dělá s někým rozhovor nebo pouští rozhlasovou hru a v tu chvíli to může slyšet milion lidí na mnoha místech světa.
- 2) Nejvíc mě zaujalo, že Československý rozhlas začal vysílat z velkého stanu, který si půjčil od Skautů. A taky jsem si na webu rozhlasu pouštěla a zapamatovala několik autentických ukázek z května 1945, kdy začalo Pražské povstání bojem o rozhlas. A pan hlasatel vyzýval lidi i policisty, aby jim přišli na pomoc. Končila druhá světová válka a při těch bojích zemřelo hodně lidí.

Konkurz

do dabingu České televize

Děti z DRDS se zúčastnily castingu České televize na dabování filmů a seriálů z její produkce. Pro kluky byl připraven nový hraný norský film o třetácích, kteří zažívají různá dobrodružství. Dívky měly dabovat králičici Miffi a její kamarády, což je animovaný seriál pro nejmenší děti. Produkční si nás vyzvedla na recepci a vysvětlila nám, co znamená pojem **time-code**.

Je to časový úsek v daném filmu, ve kterém je potřeba se s dabovaným projevem přesně trefit do „úst“ mluvící postavy. Vypadá asi takhle: **10: 7: 45**. To jsou minuty, vteřiny a setiny vteřin. Naučili jsme se, že při dabingu je důležitá právě přesnost a trefa.

Zkusili jsme dabování a také zpívání. Byla to výborná zkušenost v televizním studiu pro ty, kteří tam ještě nebyli! **MaMI**

Zveme

1. březen	Terezín	Brundibár
19. březen	Rudolfinum	Kam zmizel můj strýc, pane presidente? – pro školy
28. březen	Minor	Pepito, (ne)plivej! a Pohádka o Raškovi
1. duben	Minor	Všehokniha
3. + 4. duben	Olomouc – Radio Prix Bohemia	Pepito, (ne)plivej!
4. duben	Rudolfinum -	Kam zmizel můj strýc, pane presidente? – pro školy
15. duben	Rudolfinum	Kam zmizel můj strýc, pane presidente? – pro školy
16. duben	Rudolfinum	Kam zmizel můj strýc, pane presidente? – pro školy
16. duben	Rudolfinum – Sukova síň	Kam zmizel můj strýc, pane presidente?

Natáčíme:

7. březen – Český rozhlas – exkurze a rozhlasová dílna
11. březen – Czech Republic

DRDS
Dismanův rozhlasový
dětský soubor

Dispress číslo 276 připravili: Václav Hubka, Marika Mičková, Tonička Barešová, Viktorie Čermáková, Jana Franková a Magdalena Martinovská